

Hồi Thứ Năm Mười Lăm

ÂN OÁN SỬ MÔN

Càng vừa nhìn thấy ngọn núi nguy nga sắp là nơi hò hẹn, Cừu Cốc liền gia tăng tốc lực, gấp rút chạy nhanh, nhưng bỗng bên tai chàng có tiếng nói văng vẳng vọng lại:

– Nhãi con chớ nên chạy đến, mau tìm nơi ẩn thân lánh mặt.

Tiếng nói văng vẳng này hình như giọng của Thái Bạch Tiên Ông. Lòng chàng không khỏi kinh ngạc, lập tức theo lời lánh thân vào bụi cây rậm.

Chàng vừa ẩn vào lùm cây xong, một bóng người từ phía trước phi đến nhanh như điện xẹt, ngay cả nhãn lực của chàng mà cũng khó nhìn rõ mặt mũi của kẻ ấy. Chớp mắt kẻ ấy đã chạy thẳng xuống chân đồi, hình thù như Thái Bạch Tiên Ông chẳng sai.

Cừu Cốc vừa trông thấy Thái Bạch Tiên Ông đang định xông ra chào đón thì bỗng trên đỉnh núi có một tràng cười quái dị phát ra, hai bóng người như hai con đại diều từ trên bay xuống, một người là lão Quái nhân đêm rồi gặp nhau nơi miếu bể, còn người kia là một lão bà huyền y, trùm khăn xanh, châu thân như bao phủ một màn khói đen dày đặc.

Ba người vừa hội lại một nơi, Huyền y lão bà đột nhiên lên tiếng:

– Các người đã gặp qua lão già ấy chẳng?

Quái nhân nhe răng cười nói:

– Lão già ấy thì chưa gặp, nhưng đã gặp qua người đại diện.

– Đại diện? Thái Bạch Tiên Ông bỗng “Hừ” lên một tiếng hần học nói:

– Có phải thằng nhãi con họ Lữ ấy chẳng?

– Đúng là hần.

– Vậy sao không thừa dịp bắt giữ lấy nó.

Cừu Cốc giờ mới tỉnh ngộ, thì ra Thái Bạch Tiên Ông này vốn là người giả, hen chi vừa rồi cụ già đã bảo ta ẩn thân lánh mặt.

– Vì tại hạ muốn tìm nơi người thằng nhỏ ấy một vài môn võ công của cụ già nên mới chưa hạ thủ thôi.

Huyền y lão bà lên tiếng:

– Như vậy là ai rồi, cho dù không hạ thủ hần nhưng cũng bắt hần giữ lại. Làm vậy mới khỏi sợ lão già không ra mặt.

Quái nhân vò đầu cười, rồi bỗng đưa tay ra trước chụp vào hư không một cái.

Một con rắn nhỏ trong bụi cách xa ông ta trượng ngoài như bị một sức hút kinh khủng bay vào lòng tay, không cần xem xét gì cả liền bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến.

Huyền y lão bà nhú mày lù sau hai bước, trề môi:

– Thật ghê tởm.

Quái nhân như càng đắc ý cười lên ha hả.

Mặt của Thái Bạch Tiên Ông giả bỗng nghiêm nghị, trịnh trọng nói:

– Ngày hội mai này không có gì đáng lo. Chỉ ngại có bọn người cũ của Phổ Kiếm Minh thôi.

Quái nhân cười lớn:

– Người là thủ lĩnh của Phổ Kiếm Minh, chẳng lẽ vô phương trị chúng được sao?

– Phổ Kiếm Minh trước kia kỳ nhân dị sĩ không biết bao nhiêu mà kể. Chỉ sợ sự sắp đặt của người không thể qua mặt họ được.

– Nên hiểu đó chỉ là việc phụ, còn việc chính là võ công của chúng ta đấy chứ.

– Võ công của lão già ấy đã nhập hóa, lão phu tuy luyện được một vài môn, nhưng cũng chưa chắc đã thắng được.

– Nếu ba chúng ta liên thủ thì sao?

– Với danh phận của chúng ta đâu thể làm như vậy được?

Huyền y lão bà cười nhạt:

– Vậy hôm nay người hẹn với ta đến đây để làm gì?

– Tất nhiên là chuẩn bị, nếu vạn nhất không thắng nổi phải dùng đến sức ba người liên thủ vậy chứ sao.

– Vậy thì tại sao ngày mai lại chẳng được?

– Nên nhớ rằng mai này là ngày đại hội quần hùng, ai nấy cũng đều có mặt cả kia mà.

Quái nhân khẽ cười:

– Kệ chúng, miễn đạt cho được mục đích thì thủ đoạn nào lại chẳng thể làm...

Huyền y lão bà đột nhiên chặn lời ông ta nói:

– Khoan đã, giờ chúng ta nên nói trước, các người mưu đồ tranh bá tranh hùng gì cũng mặc, miễn sao việc thành rồi ta chỉ cần lấy cây Vạn tải Trường thanh cùng lọ thuốc Thiên niên Kế tục thôi!

Trên mặt Thái Bạch Tiên Ông giả điểm một nụ cười gian hiểm nói:

– Việc gì lão phu cũng chả cần, chỉ cần sự việc thành công là được.

Quái nhân cũng gật đầu nói:

– Lão phu cũng nghĩ thế, nhưng từ nay về sau giữa Vô nhân đảo cùng Phổ Kiếm Minh phân ranh cách nào đây?

Thái Bạch Tiên Ông giả không cần nghĩ ngợi nói:

– Lấy Hoàng hà làm ranh giới, Vô nhân đảo chiếm phía Nam, chúng ta ngự phương Bắc.

Cừu Cốc nghe nói không khỏi cười thầm:

– “Thật là một lũ cường đạo vô sỉ. Công việc chưa thành đã lo phần thưởng”.

Nhưng lòng chàng cũng không khỏi lo sợ, vì chàng đã từng thử qua võ công của Thái Bạch Tiên Ông giả rồi, giờ lại thêm có Vô Nhân Đảo Chủ cùng một lão bà, như thế tình thế càng rắc rối hơn nhiều.

Theo lời nói của họ, chàng đã hiểu họ đang tìm cách đối phó với Tiên Ông, nhưng lạ một điều là tại sao từ lúc Tiên Ông truyền âm cho chàng xong thì không thấy hình bóng đâu nữa, chẳng lẽ ông ta cũng sợ bọn họ sao?

Đang lúc nghĩ ngợi, bỗng nghe Thái Bạch Tiên Ông giả quát to một tiếng, đưa tay hướng về cây cổ thụ cách xa ông ta ngoài hai trượng đầy tới. Với lối chưởng pháp này không hề nghe tiếng gió, cũng chẳng thấy uy thế gì đáng khiếp cả.

Nhưng thân cây cổ thụ to lối bốn người ôm từ từ ngã nhào xuống đất, lúc ấy mới nghe tiếng nổ rền trời.

Đôi mắt của Quái nhân đột nhiên sáng lên hỏi:

– Huynh đài đã phát giác ra gì đấy?

Thái Bạch Tiên Ông giả tỏ vẻ ngạc nhiên nói:

– Rõ ràng tại hạ vừa thấy một bóng người xẹt qua, giờ sao chẳng có động tĩnh gì cả.

Quái nhân lập tức vung tay ra, hai đường kim tuyến lẹ làng xẹt vào trong bụi cỏ. Với giọng cười ngạo nghễ, ông ta nói:

– Hai con kim long của tại hạ mà buông ra thì dù cho ai đi nữa cũng khó lòng trốn tránh.

Cừu Cốc đang núp cách xa ba người chỉ có mười lăm, mười sáu trượng, nghe nói không khỏi lo sợ. Nếu hai con kim long mà đánh hơi tới bên chàng thì thế nào cũng phải lộ tông tích ngay. Mắt chàng cứ đăm đăm theo dõi hành trình của hai con rắn vàng. Chúng như hai đường kim tuyến xuyên nhanh qua những bụi cỏ rậm để đánh hơi người, dần dần hướng về phía chàng lao tới.

Sự lo ngại đã đến tột độ, Cừu Cốc liền vận dụng Dung Kim chỉ lực vào hai tay, phòng hờ một khi hai con rắn ấy xáp đến người chàng liền ra tay ngay, như vậy không còn sợ lộ diện nữa.

May thay, lúc ấy trên trời bỗng nhiên có tiếng hạc kêu, một đốm trắng từ trên trời cao hạ xuống nhằm ngay chỗ hai con rắn vàng ấy, mau lẹ khôn cùng, mỗ mỗ một con, chân cấp một con, đoạn tung mình bay lên.

Quái nhân vừa thấy bạch hạc bỗng đâu từ trên trời hạ xuống cấp đi hai con rắn vàng mà hằng ngày ông ta xem quý bằng tánh mạng, liền nộ khí xung thiên, hai mắt trợn trừng rít lên một tiếng quái dị, lẹ như điện chớp tung mình nhảy lên.

Nhưng bạch hạc sớm đã bay bỗng lên cao, thoáng cái đã mất dạng trong mây ngàn. Quái nhân dù cho có giận dữ đến đâu cũng chẳng còn cách nào đối phó được nữa rồi.

Huyền y lão bà ngược mặt lên trời nhìn giây lâu, đoạn phân vân nói:

– Sự xuất hiện của con bạch hạc này có điểm hơi lạ.

Quái nhân bỗng như sức tỉnh nói:

– Đúng vậy, hai con kim long của tại hạ vốn là một giống vật khác biệt. Nếu là những súc vật thường không thể nào chạm vào mình chúng nó được.

Thái Bạch Tiên Ông giả cũng ngạc nhiên lắm bầm:

– Lão già ấy tuy có tánh ưa chơi, nhưng không từng nghe nói có nuôi loại bạch hạc này.

Quái nhân tức đến quát tháo:

– Mặc cho ai nuôi nó cũng vậy, ngày nào lão bắt được quyết nhai không còn để chừa một sợi lông mới hả dạ!

Bỗng nhiên từ xa vẳng lại tiếng cười nhạt nói:

– Đây chỉ là một cảnh cáo nhỏ thôi. Nếu còn chưa giác ngộ thì ngay cả mạng người cũng khó lòng giữ nữa.

– Ai đấy?

Ba người đồng thanh quát lớn rồi lẹ như tên bay phóng người hướng về khu rừng vừa phát ra tiếng nói.

Cừu Cốc vận dụng nhãn lực nhìn đi, bỗng thấy có một bóng xám mờ ảo vụt một cái đã mất dạng.

Khi đưa mắt sang nhìn ba người, thấy họ vừa nhảy vào khóm rừng, động tác như hình cút bắt, quanh quẩn trong ấy không thể ra được. Lòng chàng không khỏi ngạc nhiên thầm bảo: “Chẳng lẽ ông ta đã bày trận pháp gì trong ấy sao?”

Đột nhiên nghe sau lưng có tiếng cười ha hả nói:

– Mặc chúng cút bắt trong ấy, giờ ông cháu ta nên tìm một nơi vắng vẻ nói chuyện chơi.

Cừu Cốc kinh dị vội quay người lại, liền thấy Thái Bạch Tiên Ông đang đứng sau lưng cười ha hả. Chàng ngơ ngác hỏi:

- Vừa rồi có phải ông nói chuyện trong rừng ấy chẳng?
- Không phải ta thì còn ai nữa. Chỉ hỏi nhầm thôi. Chúng ta đi!

Khu rừng cách nơi chàng đứng có hơn hai mươi trượng, vậy mà thoảng cái ông đã đến sau lưng chàng, với thân pháp mau lẹ như thế thật là khiếp người, lòng chàng không khỏi ngấm bội phục.

Tiên Ông đã bắt đầu cất bước đi. Cừu Cốc tuy tận dụng sức lực đuổi theo nhưng vẫn không sao vượt qua được. Phút chốc hai người đã đi vào một sơn cốc, cụ già liền dừng bước lại quay đầu cười nói:

- Chúng ta có thể nói chuyện nơi đây được rồi.
- Cừu Cốc vốn đã có sẵn nhiều việc nên liền mở miệng hỏi:
- Kẻ giả mạo là Phổ Kiếm Minh Chủ, ông có biết họ là ai chẳng?
- Hẳn nhiên là biết, chỉ vì...
- Sao họ giống hệt ông như thế?

– Việc đó cháu khỏi cần hỏi, đáng lẽ ông đã quyết tâm không đếm xỉa đến việc bên ngoài nữa, nhưng giờ không thể để cho ông yên, thành thử hôm nay hẹn cháu đến đây cũng vì việc ấy vậy.

- Ngày hội Thái Sơn mai này ông định ra mặt?

Tiên Ông bỗng cười lớn nói:

- Đẹp bọn tiểu tốt đâu đáng để cho ông phải ra tay?
- Theo cháu thấy thì ba người này võ công không phải là kém, không hiểu người đàn bà ấy là ai thế?
- Là một nhân vật danh chấn giang hồ, thường gọi là “Sương Trung Hoa”, tên thực ông đã quên mất rồi.

- Sương Trung Hoa? Cừu Cốc xoe tròn đôi mắt nói:
- Đóa hoa trong sương mù! Cái tên thật là đẹp đẽ.
- Hừ! Cũng vì cái tên đẹp đẽ ấy mà đã chôn vùi không biết bao nhiêu nhân vật anh hùng. Từ nay về sau đối với bà ta cháu nên cẩn thận lắm mới được.

- Việc này cháu xin cam đoan.
- Ha ha...con của Phong Lưu Nhu Hiệp Lữ Tử Thu mà chẳng phong lưu sao?

Mặt Cừu Cốc bỗng đỏ bừng hỏi:

- Ông biết tiên phụ sao?
- Tiên phụ? – Cụ già cười lớn hỏi:
- Cháu tưởng cha cháu đã chết rồi sao?

Cừu Cốc buồn rầu đáp:

- Thừa vâng. Văn bối tận mắt thấy, tận tay chôn, đâu thể nhầm lẫn được.
 - Vậy ai đã giết chết cha cháu?
 - Theo cháu biết, có thể Thâu Thiên Hoán Nhật, hoặc giả Tổng quản Hồng Dương Động.
 - Cháu thấy võ công của hai người ấy cao bằng cháu không?
 - Nếu quyết đấu một cách công bình thì cháu có lẽ đánh bại họ được.
 - Hẳn rồi! Ông hỏi cháu, trong thời gian bao lâu cháu có thể giết chết được một trong bọn Thất đại danh gia?
 - Không đầy mười chiêu có thể đánh bại bất cứ một người nào, nhưng muốn giết chết họ thì thời gian không thể tính được. Không hiểu ông hỏi những việc ấy để làm gì?
- Tiên Ông cười lớn nói:
- Nếu cháu không thể trong thời gian ngắn hạ sát được một trong bảy người ấy, vậy thì cha cháu cũng đồng hạng trong Thất đại danh gia, hẳn nhiên là Thâu Thiên Hoán Nhật cũng vô phương hạ sát một cách mau chóng được.
 - Nhưng ông ta đã chết thật rồi.
 - Cha cháu không thể chết, y dùng phương pháp Qui tức (rùa thở) để gạt trong nhất thời.
 - Cháu nghĩ: “Cha cháu không cần phải làm thế”.
 - Vì sao?
 - Vì cuốn Khiêu Đăng Khán Kiếm lục đã được vào tay.
 - Là cuốn sách mà cháu được đấy chứ gì?
 - Vâng.
 - Vậy cháu đã thấu được huyền ảo trong ấy chưa?
 - Chỉ hiểu được một cách đại khái thôi.
 - Nên hiểu trong cuốn Khiêu Đăng Khán Kiếm lục ấy, mỗi một câu đều có chú giải, mỗi một chữ đều là uyên thâm. Nếu không có cuốn chú giải thì đừng hòng hiểu thấu.
 - Như vậy cha cháu lại được cuốn phụ giải nữa sao?
 - Đúng vậy, cha cháu chuyên giữ văn kiện trong Phổ Kiếm Minh nên hiểu rõ nội tình, có lẽ vì thấy tình hình khác lạ thành thử mới đành bỏ cả nhà cửa vợ con, gia nhập vào tổ chức giả mục đích để đánh cắp cuốn phụ giải, rồi bị người ta phát giác rượt theo, nên đành đưa cuốn chính ra, đồng thời dùng phương pháp Qui tức giả chết.

Cừu Cốc nhảy nhóm người lên nói:

– Nói vậy thì cha cháu chưa chết sao?

– Hẳn nhiên không thể chết, có lẽ ngày mai này cha con cháu sẽ được gặp mặt vậy.

Cừu Cốc nghe tin này, vui mừng không thể tả.

Nhưng bỗng thấy Tiên Ông thở dài nói:

– Tiếc rằng giờ cháu không có cuốn phụ giải, mà ngày mai lão phu lại không muốn lộ diện, thật là một việc hơi phiền phức.

– Nghĩa là ông bảo cháu không được cuốn phụ giải tức vô phương thắng được họ phải chăng?

– Việc ấy hẳn đi rồi. Nên hiểu Tiên tâu Võ thuật Tập thành bao la vạn trượng. Người giả Phổ Kiếm Minh chủ ấy chẳng qua chỉ được biết một tí thôi, nếu cháu biết nhiều hơn hẳn, ắt sẽ thắng hẳn vậy.

– Nói vậy có phải ông đã biết hết cả trong ấy chẳng?

– Lựa phải hỏi. Hẳn nhiên ông phải biết rõ trong ấy mới được chớ.

Cừu Cốc nhảy lên vui mừng:

– Bản chánh của Khiêu Đăng Khán Kiếm lục hiện giờ đang ở trong tay cháu. Vậy thì ông dạy cháu ít chiêu không phải xong chẳng?

Tiên Ông cười nói:

– Cháu nghĩ thật ngây ngô, một ngày mà học được bao nhiêu? Hơn nữa ông còn có nhiều việc phải làm, đâu thể ở đây dạy cháu được?

Cừu Cốc thất vọng nín thinh không nói gì nữa. Tiên Ông lại cười nói:

– Cháu lo lắng làm gì, đã có người muốn cháu làm Thủ lãnh Phổ Kiếm Minh, chẳng lẽ lại nỡ ngồi ngó cháu gặp nạn mà chẳng giúp sao?

Cừu Cốc như hiểu hỏi:

– Có phải ông bảo còn có người âm thầm ủng hộ cháu?

– Có lẽ đúng vậy. Giờ chúng ta đừng nói đến việc ấy nữa có được không?

Cừu Cốc bỗng lại hỏi:

– Cháu không hiểu rõ tại sao ông lại đành để cho họ khuấy rối mà không ra mặt ngăn chặn.

Cụ già thở dài:

– Ai đều có việc khổ tâm riêng của họ, đừng nói đến việc ấy có được không?

Cừu Cốc không dám hỏi nữa, nhưng trong đầu luôn luôn tự hỏi: “Có lẽ Thái Bạch Tiên Ông với người ấy có một sự liên quan gì đây”?.

Đôi mắt của Tiên Ông quả thật lợi hại, sớm đã đoán biết ý nghĩ của chàng nên lại thở ra nói:

– Cháu nghĩ xem, phạm thuộc mình hữu của bốn mình, ai ai cũng là những nhân vật vang danh giang hồ, vậy họ đâu dễ gì để cho người ta lừa gạt.

Cừu Cốc gật đầu tỏ ra hiểu biết, đột nhiên chàng cương quyết nói:

– Người hấn hành vi độc ác quá mức, mặc cho y là ai đi nữa, cháu cũng nhất định tận lực đấu với y một phen. Nếu không, một khi để y khống chế được bọn mình hữu thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.

– Cháu đã có tấm Long vân lệnh thì cứ tự do hành sự theo ý muốn, ông không có quyền can thiệp cháu.

Cừu Cốc tưởng rằng sau khi thốt ra lời này Tiên Ông có thể ngăn cản hoặc trách mắng, không ngờ ông lại nói thế. Thoạt đầu, chàng có hơi ngạc nhiên nhưng rồi tỉnh ngộ ngay.

Chàng vốn là một thiếu niên thông minh tuyệt đỉnh, lập tức hiểu ngay người ấy thế nào cũng có quan hệ gì với ông ta, thành thử không thể tự tay tiêu diệt, cũng không muốn sai ai làm việc ấy nên nói úp mở như vậy, gián tiếp bảo chàng là thủ lãnh Phổ Kiếm Minh, chàng có thể tự do dùng quyền hành để chỉnh lý mọi việc. Ông không hề ra mặt can thiệp và cũng chẳng trách mắng chàng.

Khi chàng đã hiểu rõ ý nghĩa của Tiên Ông rồi, liền cảm thấy trách nhiệm của mình quá nặng nề. Tiên Ông đã có ý giao phó chàng, tức nhiên buộc chàng phải đảm đương việc ấy, nên liền cất giọng nói:

– Cháu đã hiểu rõ sự khổ tâm của ông. Cháu quyết tận lực thi hành dù cho thịt nát xương tan cũng không hề tiếc.

Cụ già không đếm xỉa đến lời nói của chàng, bỗng nhiên cất tiếng hát lớn:

“Lúc say Khiêu Đăng Khán Kiếm

Giữa mộng thức tiếng còi binh

...”

Miệng thì hát mà thân hình chân tay thì múa động, cử chỉ trông rất đẹp mắt, đồng thời âm điệu của tiếng hát lại có một sức lực khiến cho tinh thần của người nghe phấn chấn dị thường.

Cừu Cốc cứ tưởng cụ già trong lúc hứng thú múa hát cho vui, nhưng sau để tâm nhìn kỹ lại bất giác liền tỉnh ngộ. Thì ra mỗi một câu hát, cụ đều có một thức múa, hòa hợp với tiếng ca, chiêu thức đều là một môn chưởng pháp tinh diệu tuyệt luân.

Đây là bài ca “Phá Trận Tử” được ghi sau lưng cuốn Khiêu Đăng Khán Kiếm lục. Khi ở Di viên trang, chàng có lật ra xem và học thuộc bài ca ấy, nhưng chưa hiểu được dụng ý của nó. Giờ thấy Tiên Ông áp dụng vào thực hành, chàng đứng bên cố gắng để ý, dần dần hiểu được đôi phần.

Giờ đây Tiên Ông đã hát qua lại tất cả năm sáu lượt, càng về sau động tác

càng thêm mau lẹ, cuồng phong bắt đầu nổi dậy, thân hình của cụ già như một làn khói xám vun vút qua lại trong vòng năm trượng, đứng xa nhìn vào như một con rồng đùa giỡn với sóng nước.

Tiếng hát càng lúc càng phấn khởi, Cừu Cốc dần dần cảm thấy trong người máu nóng cuồn lên, bất giác cũng cất tiếng hát theo và múa nhảy theo ông.

Một lát lâu cụ già mới bắt đầu chậm lại rồi ngưng hẳn, cất tiếng cười ha hả nói:

– Được rồi, nhi tử dễ dạy thật.

Cừu Cốc vội thu ngay tay lại, cung thân nói:

– Đa tạ tiền bối đã chỉ điểm.

Bỗng mắt cụ già tròn xoe lớn tiếng:

– Ai dạy người nào?

Cừu Cốc không khỏi ngạc nhiên, nhưng vội tỉnh ngộ nói:

– Vâng! Vâng! Vãn bối đã hiểu.

Mặt cụ già trở lại nghiêm nghị nói:

– Hôm nay ông hẹn cháu đến đây, chỉ có mấy lời muốn giao phó.

– Vãn bối kính cần đợi nghe.

– Điều thứ nhất: từ nay trở đi cháu chính thức là Thủ lãnh Phổ Kiếm Minh.

– Việc này sợ vãn bối không thể đảm đương nổi.

– Đây là ý của ông đã quyết, chớ nên nói nhiều. Sau khi xong việc nơi đây, lập tức trở về Tử vong thành tìm gặp Tư Đồ Điều Cơ đoạn cùng với Từ Ngưỡng Chi cáo tế thiên địa cùng thái miếu.

Cừu Cốc vốn không muốn đảm nhận chức thủ lãnh, vội nói:

– Từ đại hiệp vốn là Tả Phổ Tinh Quân của bốn minh, để người tiếp chưởng không phải là hợp lý hơn sao?

Cụ già không đếm xỉa đến lời chàng nói, tiếp tục với giọng nghiêm nghị:

– Tôn chỉ duy nhất của bốn minh là Trung hưng Hán tộc. Mong cháu ghi nhớ lấy.

– Việc này vãn bối đã hiểu.

– Tốt! Giờ cháu có thể đi rồi.

Cừu Cốc bỗng nhớ sự đến gương mặt bị hủy hoại của mẹ cùng Thanh Thanh nên vội nói:

– Cháu định xin ông một vật.

– Vật gì nói nghe.

– Thiên niên Kế tục.

Tiên Ông liền móc trong người ra một chiếc lọ bằng ngọc, trao cho chàng nói:

– Ai cũng bảo thuốc Thiên niên Kế tục linh hiệu vô song, nhưng lão phu chưa từng thử qua, giờ cháu cứ lấy cả mà dùng.

Đáng lẽ Cừu Cốc định xin ông ta một tí thôi thì cũng đủ quý rồi, ngờ đâu ông lại cho cả lọ, thật ngoài sự tưởng tượng khiến chàng rụt rè không dám lấy.

– Mau lấy đi.

Cừu Cốc như mơ vừa tỉnh, hai tay từ từ đưa ra tiếp nhận kính cẩn thưa:

– Vãn bối xin cáo biệt.

Cụ già gật đầu mỉm cười, đoạn tung mình một cái mất dạng.

Cừu Cốc được lọ Thiên niên Kế tục rồi, trong lòng không khỏi cao hứng nghĩ: “Chuyến này có thể khôi phục lại dung nhan của em Thanh, kể cũng như một sự đền đáp đối với nàng vậy”.

Lòng vừa nghĩ, chân vừa đi, chẳng bao lâu đã ra ngoài cốc đến một đường nhỏ.

Bỗng nhiên, phía trước có mấy bóng người đạo sĩ mặc hồng bào, đi đầu là một cụ già râu bạc mặt tợ trăng rằm, đạo cốt tiên phong. Vừa thấy Cừu Cốc liền dừng bước lại cúi đầu chào:

– Có phải cao danh quý tánh của thí chủ họ Lữ?

Cừu Cốc cung tay trả lễ nói:

– Tại hạ Lữ Cừu Cốc, xin dám hỏi pháp hiệu của đạo trưởng là gì?

Đạo trưởng lại cúi đầu kính cẩn:

– Thì ra là thủ lãnh, bản đạo Lăng Phong, hiện là chủ môn của Hoa Sơn phái.

Cừu Cốc biết được các đạo sĩ này là Hoa Sơn phái, liền buột miệng hỏi:

– Quý phái gần đây có bị xảy ra việc chi chăng?

Lăng Phong nghe hỏi thở dài:

– Mấy hôm trước đây, nửa đêm bị địch đột kích, môn hạ vừa chết vừa bị thương có đến vài ba mươi người. Cũng may cao thủ bốn môn thí mạng kháng cự mới bảo toàn được danh sơn cổ miếu vô hại.

– Đạo trưởng có biết kẻ nào gây ra việc ấy chăng?

– Theo bản đạo được biết đều là bọn giả danh Phổ Kiếm Minh cả, nên suốt đêm vội đến Thái Sơn này để dò xem tin tức hầu tìm cơ hội thanh toán.

Cừu Cốc nghe nói trong lòng cảm thấy áy náy. Nếu dọc đường không bị sự chậm trễ thì đâu đến nỗi phải để cho phái Hoa Sơn tổn thất như vậy. Chàng buồn

râu nói:

– Việc này tại hạ sớm đã nghe tin, ngật nổi bị sự cản trở nơi Thiếu Lâm Tự thành không thể báo cho quý phái biết được. Giờ trong lòng thật là áy náy. Đoạn chàng kể đại khái việc hiểu lầm của Lục Không hòa thượng.

Lăng Phong hậm hực nói:

– Lục Không nếu chẳng biết điều như thế, sau này bản đạo gặp sẽ hỏi tội mới được.

Cừu Cốc cười dài nói:

– Thôi hỏi mà làm gì, ông ta lòng dạ chẳng ngay, một mặt định mưu đoạt cuốn Khiêu Đăng Khán Kiếm lục của tại hạ, một mặt âm thầm diệt trừ đồng phái, định cướp ghế chưởng môn.

– Hừ! Nếu vậy ông ta nằm mộng không bằng. Cho dù hấn lấy được cuốn Khiêu Đăng Khán Kiếm lục đi nữa, mình hữu của bốn mình nào để hấn yên sao?

Lăng Phong đạo trưởng tỏ vẻ tức giận thốt ra những lời ấy xong, lại cung kính nói:

– Hiện giờ thủ lãnh định nghỉ chân nơi đâu?

– Tại hạ mới đến khi hôm, nên hiện giờ cũng chưa tìm được chỗ nghỉ chân.

– Đã gặp qua Hà Lạc Bát Tông chưa?

– Chưa.

– Nghe bảo Hà Lạc Bát Tông hiện giờ đang nghỉ nơi Ngọc hoàng quan, bản đạo xin đưa thủ lãnh đến đấy vậy?

Cừu Cốc do dự nói:

– Xin đạo trưởng cứ đi trước, tại hạ còn bận sắp đặt tí việc, lát sẽ đến sau.

Lăng Phong không dám cưỡng ép, nên liền thi lễ cáo biệt, dắt bốn tay tay cao thủ thuộc hạ, tung mình ra đi mất dạng.

Cừu Cốc đợi cho Lăng Phong mọi người đi rồi, chàng cũng từ từ cất bước lên đường, nhưng lòng mãi cứ ám ảnh lời nói của quái nhân rằng đã bố trí chung quanh trận đấu rồi. Khỏi nói cũng hiểu sự bố trí ấy tức là những chất độc vô hình, tuy đối với chàng chẳng ăn thua gì nhưng sợ cho Thất đại danh gia rủi họ bị nhầm độc như Uyển Lệ, Hồng Liễu vậy thì nguy. Nghĩ thế nên liền quyết định đến nơi ấy xem xét cho rõ.

Không ngờ vừa đi được một dặm đường thì bỗng một tiếng quát tháo từ xa vọng lại, hình như có ai đang đấu với nhau. Chàng vội vã tung mình hướng về nơi ấy phi nhanh.

Xa xa đã trông thấy Bích Nhân Thần Quân tóc râu dựng ngược mắt lộ hung

quang đang đấu chí tử với Thiên Độc Nhân Ma.

Khi chàng đến gần trông thấy võ công của Thiên Độc Nhân Ma đang sử dụng toàn là chánh chữ chẳng phải tà, chiêu nào chiêu ấy tinh xảo tuyệt luân, thần diệu dị thường, không khỏi ngạc nhiên thán bảo:

– “Lạ này, tại sao võ công của lão Độc Vật lại biến đổi đến thế”?

Chàng đã từng thử sức qua với Bích Nhãn Thần Quân nên biết rõ võ công của ông ta, có thể nói trong bọn Thất đại danh gia không người nào là địch thủ cả. Vậy mà hôm nay Nhân Ma lại đấu với ông ta ngang hàng, càng khiến chàng ngạc nhiên không ít nên đến trước quát lớn:

– Thần Quân, xin tiền bối nghỉ tay, để tại hạ thanh toán món nợ cũ với y cho.

Bích Nhãn Thần Quân nghe có người gọi liền quay đầu nhìn lại, Thiên Độc Nhân Ma thừa cơ hội ấy vụt một cái tung mình vào rừng rậm mất dạng. Thần Quân thấy vậy dậm chân tức tối:

– Hừ! Không ngờ lại bị hấn chuồn nữa rồi.

Cừu Cốc mỉm cười nói:

– Lão ta chạy được hôm nay thôi, sau này khó thoát vậy.

Bỗng chàng nhìn thấy trên mặt Thần Quân sao lại tái nhợt, thỉnh thoảng lại nhăn nhó, nên liền ngạc nhiên hỏi:

– Thần Quân, người bị thương?

Bích Nhãn Thần Quân hậm hực nói:

– Mang thương thì không có, nhưng lại bị lão độc vật ám toán.

– Lại bị độc của ông ta?

– Vâng! Thần Quân tăng hăng một cái tiếp:

– Hôm trước lão phu truy kích tên súc sinh ấy, lão Độc vật đột nhiên ra mặt ngăn cản, sau khi đấu được vài ba chiêu, lão ấy lại không đấu nữa, bất thành linh vụng chất độc ra, cũng may lão phu biết sớm, vừa thấy trong người hơi khác lạ, liền gia tăng khí lực đánh ra một chưởng khiến lão Độc vật phải toi mạng...

Cừu Cốc ngạc nhiên hỏi:

– Lão ta không phải còn sống nhăn đấy sao?

Bích Nhãn Thần Quân cũng tỏ ra ngạc nhiên:

– Hôm ấy lão phu đang cơn tức giận, nên chiêu nào chiêu nấy tận dụng đến tám chín thành chân lực, lão Độc vật ấy bị một chưởng đích đáng, nhưng không hiểu sao lại còn sống được đến nay.

Cừu Cốc dư hiểu nội lực của Thần Quân thâm hậu đến bậc nào, nếu quả thật trúng một chưởng của ông ta, dù cho ai đi nữa cũng khó bề chịu nổi, nhưng sao lão

Độc vật không chết, cũng chẳng bị trọng thương, hôm nay lại có thể đấu nhau nữa? Có lẽ ông ta được một linh dược cải tử hồi sinh gì đây?

Suy nghĩ giây lát, chàng tiến lên nói:

– Có lẽ ông ta đã có thứ linh dược gì cũng không biết chừng. Tạm thời chúng ta dẹp việc ấy sang bên, hiện giờ chất độc trong người tiền bối cần phải đẩy ra gấp.

Nói dứt liền lấy trong người ra một viên Độc long đan trao cho Thần Quân.

Bích Nhân Thần Quân tiếp thuốc, bỏ vào miệng nhai đoạn thở ra nói:

– Một đời của lão phu không hề muốn nhận ân huệ của ai cả. Ngờ đâu đến tuổi này, lại hai lần nhờ người ra ơn cứu giúp.

Cừu Cốc khẽ cười nói:

– Thuốc dù cho quý đến đâu cũng chỉ dùng để cứu người, tiền bối cần chi phải để ý đến việc ấy.

– Thi ân không mong đền đáp đó là tính tốt của người, song lão phu cũng tìm cơ hội báo đáp mối yên bụng được.

Cừu Cốc biết luật giang hồ trọng nhất là ân oán nên không tiện nói thêm, vui vẻ cáo từ.

Nhưng vừa lúc ấy một giọng nói lạnh lùng lại phát ra:

– Đứng yên.

Cừu Cốc vội vã quay lại nhìn, thì ra là Trung niên nho sinh có ngoại hiệu “Đoạt Hồn Trường Đoản Bút”. Chàng liền nghiêm ngay nét mặt hỏi:

– Người tìm ta có việc gì?

– Hôm ấy chỉ là thử chiêu, nay mới thật giữa chúng ta có một mất một còn.

Vừa nói chàng ta vừa hăm hăm tiến lên, hai cây bút một dài một ngắn.

Bích Nhân Thần Quân hình như đã nhận ra nên bước đến trước nói:

– Các hạ có phải là Truy Hồn Trường Đoản Bút Tu Trường Dã chăng?

Tu Trường Dã mỉm cười nói:

– Chính là ta vậy. Còn người có phải là Bích Nhân Thần Quân chăng?

Bích Nhân Thần Quân cười lớn nói:

– Nhân lực của người cũng khá đầy, vậy hôm nay người định tìm người bạn nhỏ của ta để làm gì?

– Lấy mạng hắn.

Bích Nhân Thần Quân lại cười lớn:

– Nếu hai mươi năm nay người đã học thêm được chút gì thì chẳng nói, bằng

không ta khuyên người chờ đại rước họa vào thân.

Tu Trường Dã tưởng đâu ông ta muốn cản trở nên giận dữ nói:

– Chẳng lẽ người lại định can thiệp sao?

Thần Quân lại cười nhạt nói:

– Cũng có thể nói thế, nhưng cậu bạn nhỏ này khỏi cần đến lão mà.

Trường Dã ngửa mặt lên trời cười ngất:

– Cho dù hai người lên một lượt, Tu mỗ cũng chẳng sợ nào.

Thần Quân liền đổi sắc nhưng kịp trấn áp lại nói:

– Chúng ta khoan nói đến việc động thủ đã, giờ ta hỏi người ẩn dật đã hai mươi năm không xuất hiện giang hồ. Lúc ấy cậu bạn này chưa ra đời, tại sao lại kết oán được?

– Người có biết hấn là môn hạ của ai chẳng?

– Lão phu chỉ biết y là thủ lĩnh của Phổ Kiếm Minh, ngoài ra không biết là môn hạ của ai cả.

– Nói thật cho người biết, sở dĩ ta bốn ba hải ngoại hai mươi năm cũng chỉ để rửa nhục trận bại năm trước thôi.

Bích Nhãn Thần Quân như sức nhớ ra hỏi:

– Người định dùng y để báo thù nửa chiêu của Độ Phàn Chân nhân trước kia?

– Người đoán quả không sai.

Thần Quân bật cười lớn:

– Thật là trên đời ít thấy, Độ Phàn Chân nhân chết gần hai mươi năm nay, vậy mà hôm nay lại bắt một cậu bé để trả thù, người không sợ giang hồ cười cho sao?

– Nếu người biết chuyện, khuyên nên đứng dang ra, nếu không đừng trách Tu mỗ mịch lòng bạn cũ.

– Hừ! Nên nhớ bốn Thần Quân không xem hai cây bút của người ra gì đâu.

– Vậy thì người cứ việc thử xem.

Cừu Cốc thấy hai người càng nói càng thêm gay cấn sắp định đánh nhau nên vội tiến lên nói:

– Thần Quân, xin người dang ra. Đây là việc ân oán của tiên sư chưa giải quyết xong. Văn bối cần phải thay người để giải quyết.

Đoạn chàng quay sang Tu Trường Dã nói:

– Ý người muốn thế nào?

Trường Dã chạm hai cây bút vào nhau đánh keng một tiếng nói:

– Cứ do hai cây bút này để phân sống chết.

Cừu Cốc lạnh lùng nói:

– Chẳng lẽ người thù tiên sư đến như thế sao?

Trường Dã cười ngạo nghễ:

– Giờ nếu người chịu thế sư phụ người quỳ xuống tạ tội thì lão phu có thể tha cho người một lần.

Cừu Cốc cười dài:

– Chớ nghĩ ngây ngô như thế. Người tưởng họ Lữ này lại sợ người sao?

– Hừ! Sợ lại khỏi chết sao? Mau rút kiếm ra đi.

Cừu Cốc biết việc này không thể dùng lời để giải quyết được nên liền lui ra ba bước. “Reng” một cái, thần kiếm tuốt ra khỏi bao, lên tiếng:

– Các hạ cứ nhất định muốn trả thù. Vậy cứ ra tay đi.

Thần Quân đứng bên trầm giọng quát:

– Khoan đã, lão phu có mấy lời muốn nói.

Trường Dã đưa mắt lạnh lùng nhìn sang nói:

– Thật đáng ghét.

Thần Quân tiếp:

– Người chớ nên nóng, một khi đã động thủ, sợ người bị thua còn thảm hơn hai mươi năm trước đấy.

– Người muốn nói chỉ có vậy thôi sao?

– Hôm nay hai người ra tay, lão phu chịu làm người chứng cho. Nhưng ta hỏi rõ trước, nếu người thua thì sao?

– Nếu ta bị thất thủ, nguyện sẽ bỏ thân nơi hải ngoại, vĩnh viễn không còn vào Trung nguyên nữa, còn nếu tên họ Lữ ấy thua thì sao?

Cừu Cốc liền lên tiếng:

– Ta cũng ẩn tách chôn danh, không còn xuất hiện trên giang hồ nữa.

Trường Dã cười tự tin:

– Chỉ sợ hôm nay người đã chôn thân nơi đây thôi.

Tiếng nói vừa dứt, đoản bút vừa đưa ra: nhắm vào Khí hải huyệt của Cừu Cốc đâm tới, nhanh nhẹn phi thường.

Cừu Cốc chỉ đứng cách xa có một trượng, thế bút vừa lay động đã ngấm cảm thấy một tiềm lực mạnh khôn tả áp vào thân mình nên liền vung kiếm múa nhanh, bố thành một bức màn che khắp thân thể.

“Reng”! một tiếng vang dội, kiếm bút bị chạm nhau, hai đảng đều dội lùi một

bước. Trường Dã lại rít lên một tiếng, phán quan bút nơi tay mặt liên hồi phát ra.

Cừu Cốc bước sang một bước, kiếm thế lại vun vút kháng cự, ánh hào quang tua sáng cả một vùng.

Tu Trường Dã vốn ngoại hiệu Truy Hồn Trường Đoản Bút nên song bút nhất tề vung ra, thế mạnh như nhị long xuất hải, lưỡng hổ nhập sơn khiến cho Cừu Cốc phải lùi sau nửa bước, nhưng chàng liền vận dụng công lực, lấy thế lại ngay.

Nơi trận đấu giờ như một cơn bão táp, cây đá chung quanh ba trường thấy đều chấn động.

Bích Nhân Thần Quân đứng một bên nhìn xem hai người thi thố, trong lòng không khỏi kinh dị vô cùng. Truy hồn Trường đoản bút của Trường Dã lợi hại hơn hai mươi năm về trước một cách ngoài mức tưởng tượng, không những thế đánh mạnh mẽ lại còn âm độc lạ lùng.

Quay sang Cừu Cốc, thấy chàng hình như không hề phí sức lực, chiêu thức cứ mấy đường cũ qua lại, đồng thời công ít thủ nhiều.

Hai đảng đánh nhau càng lúc càng nhanh, trong khoảnh khắc đã dư ba mươi hiệp, lạ thay thế đánh của họ lại từ từ chậm dần.

Thần Quân vốn là võ học tôn sư nên vừa thấy đã hiểu ngay, tuy thế đánh chậm chạp này nhưng còn hung hiểm hơn lúc nãy, thành thử từ từ đang ra mấy bước.

Ngờ đâu ông vừa đứng yên chỗ, bỗng bên mũi thoáng qua một mùi thơm dịu dịu. Như chim sợ náy, rắn sợ cây, tưởng rằng đối phương lại buông chất độc nên vội lớn tiếng gọi:

– Cẩn thận, đề phòng hấn buông độc.

Bỗng nghe một tiếng nói trong trẻo phát ra:

– Ai buông độc? Người mới ngủ sao chứ.

Bích Nhân Thần Quân thất kinh, vội quay người lại thì thấy cách ông không bao xa, chẳng biết đến tự lúc nào, một nàng thiếu nữ thất hai bím dài đang đứng mỉm cười vui vẻ.

Thiếu nữ thấy Thần Quân đang nhìn mình, nhưng nàng không hề đếm xỉa, chậm rãi bước đến nơi hai người đấu, lên tiếng quát lớn:

– Ngưng tay.

Hai người càng đấu càng đến lúc cam go, nhưng động tác lại chậm chạp, thành thử vừa nghe tiếng nói đều dừng lại đưa mắt nhìn nàng.

Thiếu nữ quay sang Cừu Cốc nói:

– Xin mời Lữ tướng công đến đây, tì nữ có lời muốn thưa cùng người.

Cừu Cốc nghe nói không khỏi nhú mày nhưng chân cung vẫn bước đến.

Thiếu nữ cúi đầu chào một cái nói:

– Vương phi sai từ nữ đến bảo tướng công, ngày mai còn phải ác đấu nên hôm nay đừng tiêu hao tinh thần làm gì.

Cừu Cốc cười thiếu nữ:

– Nhưng tôi không thể từ chối một khi người ta đã cố ý khiêu chiến.

Miệng thì nói thế song trong lòng không khỏi phân vân tự hỏi “Nàng bảo Vương phi là ai thế vậy”?

Tu Trường Dã vốn tưởng âm mưu tiêu hao sức địch sắp được thành công, nào ngờ thiếu nữ lại xuất hiện nên cười nhạt nói:

– Sao không đấu nữa? Chẳng lẽ đã sợ?

Cừu Cốc giận nạt:

– Chớ vội đắc ý, Lữ mỗ đâu phải sợ gì người?

Thiếu nữ khẽ tung mình một cái đã đến trước mặt Trường Dã nói:

– Hôm nay người đến gây chiến là do ý định của người hay do chủ người sai bảo?

Tu Trường Dã trợn trừng đôi mắt, lớn tiếng quát:

– Người là a đầu của ai, dám cả gan vô lễ với bổn tọa?

Thiếu nữ cười nhạt nói:

– Ta vốn là sứ nữ của chủ ta, tuy danh nghĩa là thế, song chủ ta không xem ta là sứ nữ. Còn người cứ mở miệng xưng là bổn tọa, nhưng sự thực chỉ làm nô lệ cho thiên hạ, còn lên mặt làm gì.

Trường Dã nghe nói giận dữ quát:

– Tiện từ muốn chết.

Liên vung bút đâm ra nhằm đích nhủ căn tử huyết của thiếu nữ.

Cừu Cốc lo ngại cho thiếu nữ rủi có bề gì nên sớm đã đề phòng, thành thử Trường Dã vừa động thủ, chàng đã tung kiếm vừa gạt đỡ vừa quát:

– Vô cớ công kích một cô gái, quả không biết sỉ nhục.

Đường kiếm quá nhanh nhẹn nên đã bức Trường Dã phải thối lùi lại, mặt thiếu nữ đã đỏ bừng, lên tiếng mắng:

– Không biết liệu, người muốn ra tay còn kém quá xa. Chỉ cần ta động thủ, sợ một chiêu người cũng tiếp không nổi nữa là khác.

Trường Dã bỗng ngửa mặt lên trời cười ngất:

– Trên thế gian này, trong một chiêu mà đánh ta bại được, người ấy Tu mỗ chưa từng nghe qua.

– Không tin người cứ thử xem.

Nói đến đây thiếu nữ liền quay sang Cừu Cốc tiếp:

– Kiếm của tướng công xin cho tì nữ mượn giây khắc.

Cừu Cốc thấy nàng nói khoác như thế, trong lòng bán tín bán nghi nên cũng thuận tay trao kiếm cho nàng thử xem. Tiếp lấy thần kiếm, thiếu nữ đi đến trước mặt Trường Dã cất tiếng:

– Người đã chuẩn bị chưa, ta bắt đầu tấn công đấy!

Cừu Cốc cứ lo ngại cho nàng nên cũng bước lên đứng bên nàng, Thần Quân cũng đồng một ý nghĩ, mắt chăm chăm đề phòng rủi có việc gì sẽ ra tay trợ cứu kịp thời.

Tu Trường Dã cứ tưởng rằng nàng chỉ nói dóc thôi, ngờ đâu nàng lại làm thật nên cũng chẳng dám khinh thường, vội lùi nửa bước, tay mặt đưa Phán quan bút lên che ngực, tay trái cử Văn xương bút, giọng khinh thường nói:

– Ta cũng xem người làm sao có thể trong một chiêu đánh bại ta nào.

Thiếu nữ chẳng nói chẳng rằng, khẽ rút lên một tiếng, kiếm thức đưa ra không hề nghe tiếng gió, cung chẳng thấy uy mãnh, tầm thường đến đổi bộ cước cũng không đúng nhịp.

Trường Dã cười lớn nói:

– A đâu! Chẳng lẽ người muốn lấy tánh mạng để làm trò đùa sao?

Phán quan bút khẽ rung động, gạt ngay trường kiếm của thiếu nữ đồng thời Văn Xương bút chĩa ngay vào ngực nàng đâm tới.

Không ngờ chiêu thức của ông ta vừa sử dụng, bỗng nghe thiếu nữ lại rút lên một tiếng, trường kiếm nhanh nhẹn như điện chớp, thoáng cái đã xoay chiều đâm mũi kiếm vào yết hầu đối phương.

Chiêu thức vừa mau lẹ vừa trúng đích, nhưng đứng theo phương vị của nàng, thật không ai có thể tưởng tượng là nàng lại sử dụng được.

Trường Dã thất kinh vội tung mình ra sau năm thước né tránh nhưng bỗng nghe một tiếng rẹt, đầu vai đã bị mũi kiếm rạch đi một đường dài.

Thiếu nữ cười khanh khách nói:

– Thế nào? Thật ra ta chỉ mới dùng có nửa chiêu thôi!

Trường Dã như kẻ chìm xuống trong mương, giận đến mặt mày xanh mét, hét lên một tiếng, song bút đưa ra tung mình nhảy xổ vào người thiếu nữ đánh tới tấp.

Bỗng người ông ta mới lơ lửng nửa chừng thì Cừu Cốc cùng Bích Nhân Thần Quân không hẹn mà đồng phát chưởng đánh ra, miêng quát:

– Người không biết xấu sao?

Hai luồng kinh lực ồ ạt tuôn ra, bức Trường Dã phải thu chiêu lùi lại, Cừu Cốc

thừa cơ tiếp lấy thần kiếm nơi tay thiếu nữ, bước lên chỉ vào mặt ông ta nói:

– Mặc gì đi nữa người cũng đã thua, giờ lại còn muốn ra tay nữa sao?

Tu Trường Dã đưa mắt trừng thiếu nữ một cái, đoạn phát ra một tiếng cười quái dị, tung mình nhảy lên cao như cánh chim đại bàng lướt đi mất dạng.

o O o